

obchodního spojení domáhá se žalobce vrácení složeného vkladu a zisku, který proň je vykázán. Prv ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d vyhověl žalobě, pokud jde o vrácení složeného vkladu. D ů - v o d y: Jde o diferenční nebursovní obchody a v důsledku toho nemůže se žalobce domáhati vzhledem na předpis §§ 1270 a 1272 obč. zák. zisku z těchto obchodů, jenž představuje sázku předem nesloženou a tudíž soudně nevymožitelnou. Ohledně vkladu 18.000 Kč nepadá tato skutečnost na váhu. Tento obnos neresultuje totiž z diferenční hry, nýbrž je to záloha, kterou žalobce při počátku obchodního spojení se žalovanou složil jako obvyklé krytí a počáteční vklad a která vzhledem na ziskem končící transakce zůstala dosud netknuta, takže nelze ji pokládati za sázku nebo výhru ve smyslu §§ 1271 a 1272 obč. zák. Když nyní obchodní spojení mezi stranami má být zlikvidováno, nemůže sice žalobce soudně vymoci výplatu své výhry, avšak může žádati vrácení svého nepoužitého krytí per 18.000 Kč, které není výsledkem diferenční hry a jehož vrácení nebrání ani předpis § 1174 obč. zák., neboť difereční obchody nejsou zakázány, nýbrž pouze nežalovatelný. Není důvodu, proč by tento obnos měl zůstatí žalované straně, která by se tak bezdůvodně obohatila nejen zadrženým ziskem žalobcovým, nýbrž i jeho krycím vkladem, jenž jí přece nenáleží a který si chtěla osvojiti jen ke krytí ztráty utrpěné na kontě Roberta L., jež nemá se žalobcem nic společného.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Šlo vesměs o diferenční obchody a obnos 18.000 Kč byl složen při zahájení obchodního spojení jako obvyklé krytí a počáteční vklad. Jde tedy jen o otázku, dlužno-li tento vklad posuzovati jako cenu sázky (hry), jež podle § 1271 obč. zák. nemůže býti soudně požadována. Z ustanovení §§ 1271 a 1432 obč. zák. plyne, že z takových odvážných smluv, jakými jsou sázka a hra, nejen ten, který vyhrál, nemá práva k žalobě, nýbrž i prohrávající nemůže zpět požadovati již složenou cenu sázky. Byly-li zamýšleny a sjednány diferenční obchody a dala-li jedna ze smluvních stran k zajištění svých závazků krytí v hotovosti, nutno tento vklad označiti jako cenu sázky ve smyslu § 1271 obč. zák., neboť složitel dává jasně na jevo, že chce tento obnos při hře riskovati, že jej dává jako vklad do hry. Již z tohoto důvodu byl nárok na vrácení vkladu 18.000 Kč nežalovatelný a netřeba proto uvažovati o tom, měl-li žalobce právo požadovati zpět onen vklad s hlediska § 1174 obč. zák.

Čís. 14385.

Návrh na zabavení naturálních požitků povinného přesně neoznačených jest neurčitý (§ 54 čís. 3 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 17. května 1935, R II 223/35.)

P r v ý s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli mimo jiné též exekuci zabavením třetiny naturálních požitků příslušejících povinnému jako pekařskému pomocníku. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Předpisem § 54 čís. 3 ex. ř. uloženo jest vymáhajícímu věřiteli, by označil při exekuci na jmění částky majetku, na které má býti exekuce vedena, tedy, chtěl-li se domáhati exekuce na veškeré důchody dlužníkovy, i naturální, jak zněl návrh, bylo jeho povinností, by všechny důchody přesně označil a popsal a tím soudu exekuci povolujícímu umožnil posouzení, zda jde o důchody podle zákona čís. 314/20 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 177/24 sb. z. a n. zabavitelné (viz čís. 5496, 5335 sb. n. s.). Této povinnosti nedostála vymáhající věřitelka, udala-li v exekučním návrhu, že jest povinný zaměstnán u poddlužníka jako pekařský pomocník a má jako takový »služební plat, mzdu a naturální požitky« částku 6.000 Kč převyšující. Právem zamítl tedy rekursní soud exekuční návrh, pokud se domáhal zabavení naturálních požitků povinného, které v návrhu nebyly přesně označeny.

Čís. 14386.

Proti rozhodnutí soudu druhé stolice o tom, komu z rodičů má býti dáno dítě do výchovy a výživy, jest dovolací rekurs přípustný; ustanovení čl. V čís. 2 zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. tu nedopadá.

(Rozh. ze dne 18. května 1935, R I 516/35.)

R e k u r s n í s o u d potvrdil rozhodnutí **p r v é h o s o u d u**, jímž bylo podle § 142 odst. 2 obč. zák. rozhodnuto, že se dítě odnímá z výchovy matčiny a svěruje do výchovy a výživy otcovy.

N e j v y š š í s o u d uvedl co do přípustnosti dovolacího rekursu:

O d ů v o d n ě n í :

Čl. V čís. 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n. stanoví, že proti rozhodnutím soudu druhé stolice o výši výživného ze zákona a o úpravě s t y k ů rodičů s dětmi není dalšího opravného prostředku. Avšak v tomto případě nejde jen o otázku styku rodičů s dětmi, nýbrž o důležitou a do životních poměrů zúčastněných osob citelně zasahující otázku, u kterého z obou rodičů odděleně žijících má býti dítě vychováváno, a není tedy dovolací rekurs vyloučen.

Čís. 14387.

Pouhý vstup do nájmu krámu není převzetím podniku podle § 1409 obč. zák.

(Rozh. ze dne 18. května 1935, Rv I 873/33.)